

- wydanie ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz uwzględnienie żądań wniesionych przez Orange w pierwszej instancji;
- posłkowo skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji pełnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera je na szeregu zarzutów.

W pierwszej kolejności, Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że zostały spełnione kryteria pozwalające na kwalifikację, jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust 1 TFUE. Sąd po pierwsze naruszył prawo, gdy uznał, że Orange odniósł korzyść, chociaż środek miał na celu usunięcie niekorzyści strukturalnej wynikającej z utrzymania unormowania przewidzianego ustawą z 1990 r. oraz umożliwienie wystąpienia pełnej konkurencji w kontekście całkowitej liberalizacji rynków telekomunikacyjnych. Po drugie wnoszący odwołanie podnosi także, że Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że w niniejszej sprawie nie było konieczne, w celu potwierdzenia selektywnego charakteru spornego środka, ustalenie czy środek ten mógł wprowadzać zróżnicowanie operatorów znajdujących się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, chociaż w okolicznościach niniejszej sprawy, żadne inne przedsiębiorstwo nie mogło zostać objęte ramami odniesienia przyjętymi przez Komisję. Wreszcie Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia oraz naruszył prawo, gdyż nie dokonał jakiegokolwiek analizy argumentów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie pozwalających uznać, że środek nie zakłócał lub nie groził zakłóceniem konkurencji w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, gdy przyjął analizy Komisji dotyczące oceny zgodności omawianego środka. Sąd po pierwsze naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia oraz przeinaczył okoliczności faktyczne, gdy stwierdził, że art. 30 ustawy z 1996 r. w zmienionym brzmieniu, nie zawiera żadnych przepisów dotyczących celu zryczałtowanej składki o charakterze wyjątkowym, a zatem nie sprzeciwia się żądaniu Komisji, zgodnie z którym zryczałtowana składka o charakterze wyjątkowym nie stanowiła zobowiązania socjalnego dla przedsiębiorstwa. Po drugie Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, gdy przyjął ocenę Komisji i stwierdził jedynie, że precedens „La Poste” nie miał zastosowania do France Télécom (Orange).

Wreszcie wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo przy dokonaniu oceny okresu, w którym pomoc określona w decyzji została osłabiona przez zryczałtowaną składkę o charakterze wyjątkowym. W szczególności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i zastąpił swoje własne uzasadnienie uzasadnieniem zaskarżonej decyzji, gdy potwierdził, że zniesienie obciążeń z tytułu odszkodowania i nadmiernej rekompensaty stanowiło część pomocy określonej w art. 1 zaskarżonej decyzji.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 lutego 2015 r. w sprawie T-188/12
Patrick Breyer/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 maja 2015 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-213/15 P)

(2015/C 245/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i H. Krämer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Patrick Breyer, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku

- rozpoznanie sprawy co do istoty i oddalenie skargi

- obciążenie skarżącego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W swym odwołaniu Komisja Europejska żąda uchylenia wyroku z dnia 27 lutego 2015 r. Breyer/Komisja, T-188/12, EU: T:2015:124 w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r., na mocy której Komisja odmówiła skarżącemu udzielenia pełnego dostępu do dokumentów dotyczących transpozycji dyrektywy 2006/24⁽¹⁾ przez Republikę Austrii oraz do dokumentów dotyczących sprawy, w której wydany został wyrok z dnia 29 lipca 2010 r. Komisja/Austria⁽²⁾ w zakresie, w jakim na mocy tej decyzji odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w tej sprawie.

Skarżący oparł swą skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji na jednym zarzucie, w którym podniósł zasadniczo naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001⁽³⁾. Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w ramach wskazanej sprawy. W odniesieniu do podniesionego zarzutu Sąd stwierdził zasadniczo, że omawiane pisma procesowe stanowią dokumenty w rozumieniu art. 2 ust. 3 w związku z art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, że są one w konsekwencji objęte zakresem stosowania owego rozporządzenia, i że art. 15 ust. 3 tiret czwarte TFUE nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu owego rozporządzenia do pism procesowych, o których mowa ze względu na ich szczególny charakter.

Na poparcie swego odwołania Komisja podniosła zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 15 ust. 3 TFUE, na której Sąd oparł swój wniosek, wedle którego przepis ów nie sprzeciwiał się zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 do omawianych pism procesowych ze względu na ich szczególny charakter.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54).

⁽²⁾ C-189/09, EU:C:2010:455.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 11 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Massimo Orsi

(Sprawa C-217/15)

(2015/C 245/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strony w postępowaniu głównym

Massimo Orsi